

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Na temelju članka 206. stavka 7. Zakona o vodama ("Narodne novine", broj 153/09.), na prijedlog Vijeća za vodne usluge, Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj _____ 2010. godine, donijela

UREDBU O NAJNIŽOJ OSNOVNOJ CIJENI VODNIH USLUGA I VRSTI TROŠKOVA KOJE CIJENA VODNIH USLUGA POKRIVA

Članak 1.

Ovom se Uredbom uređuje najniža osnovna cijena vodnih usluga i troškovi koje cijena vodnih usluga pokriva.

Značenje izraza

Članak 2.

Pojedini izrazi, u smislu ove Uredbe, imaju sljedeće značenje:

»**Osnovna cijena vodnih usluga**« je cijena vodnih usluga isključujući cijenu koju plaćaju socijalno ugroženi građani za količinu isporučene vode nužne za osnovne potrebe kućanstva i isključujući vodnu uslugu čišćenja sabirnih i septičkih jama;

»**Najniža osnovna cijena vodnih usluga**« je osnovna cijena vodnih usluga koja osigurava puni povrat troškova od vodnih usluga, osim troškova gradnje komunalnih vodnih građevina, a izračunava se prema izrazu iz članka 3. ove Uredbe;

»**Korisnik vodnih usluga**« je svaka fizička ili pravna osoba koja je vlasnik odnosno drugi zakoniti posjednik nekretnine priključene na komunalne vodne građevine i koja je s isporučiteljem vodne usluge sklopila ugovor o isporuci jedne ili više vodnih usluga ili se prema općim i tehničkim uvjetima isporuke vodnih usluga smatra da je sklopila ugovor o isporuci jedne ili više vodnih usluga.

Najniža osnovna cijena vodnih usluga

Članak 3.

Najniža osnovna cijena vodnih usluga izračunava se prema izrazu:

$$\text{NOC}=\text{T}/\text{V}$$

pri čemu je:

NOC - najniža osnovna cijena vodnih usluga izražena u kunama po jedinici mjere isporučene vodne usluge (m³),

T - iznos planiranih godišnjih troškova iz članka 4. ove Uredbe izražen u kunama i

V - planirana godišnja količina usluge izražena u jedinici mjere isporučene vodne usluge (m³).

Ako je osnovna cijena vodne usluge određena u različitoj visini za različite kategorije obveznika, njihov ponderirani zbroj ne smije biti manji od najniže osnovne cijene vodne usluge.

Troškovi koje cijena vodnih usluga pokriva

Članak 4.

Cijena vodnih usluga mora osigurati povrat troškova zahvaćanja vode, pogona i održavanja komunalnih vodnih građevina te isporuku vodnih usluga i to:

- materijalni troškovi,
- troškovi usluga,
- troškovi naknade za koncesiju kada je isporučitelj vodnih usluga koncesionar,
- troškovi za zaposlene,
- financijski rashodi (troškovi),
- troškovi amortizacije dugotrajne imovine,
- troškovi vrijednosnog usklađivanja kratkotrajne imovine u visini 5% ukupnog prihoda ostvarenog obavljanjem djelatnosti vodnih usluga i
- trošak naknade za korištenje voda iz članka 23. stavka 3. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva („Narodne novine“ broj 153/09.), nakon roka određenog člankom 95. stavak 1. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva i naknade iz članka 28. stavka 3. odnosno iz članka 95. stavka 3. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva za koje je obveznik isporučitelj vodnih usluga.

Članak 5.

Najniža osnovna cijena vodnih usluga može se promijeniti ukoliko je ukupno povećanje ili smanjenje troškova iz članka 4. ove Uredbe odnosno povećanje ili smanjenje količine vodne usluge veće od 5 % godišnje.

Fiksni i varijabilni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga

Članak 6.

Najniža osnovna cijena vodnih usluga sastoji se od fiksnog i varijabilnog dijela.

Fiksni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga služi pokriću troškova koji ne ovise o količini ispuštenih vodnih usluga, a nastaju kao posljedica priključenja nekretnine na komunalne vodne građevine, i to troškova:

- očitavanja vodomjera,

- obrade očitanih podataka te izrade i dostave računa korisnicima vodnih usluga,
- umjeravanja i servisiranja vodomjera sukladno važećim propisima,
- tekućeg i investicijskog održavanja priključka nekretnine na komunalne vodne građevine vodoopskrbe i/ili odvodnje,
- redovitog održavanja funkcionalne ispravnosti komunalnih vodnih građevina za isporuku vodnih usluga i
- ispitivanja i održavanja zdravstvene ispravnosti vode za piće.

Fiksni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga obračunava se mjesečno.

Fiksni dio osnovne cijene vodnih usluga ne može biti veći od fiksnog dijela najniže osnovne cijene vodnih usluga.

Varijabilni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga ovisi o količini isporučenih vodnih usluga.

Visina varijabilnog dijela najniže osnovne cijene vodne usluge izračunava se prema izrazu:

$$\text{NOCv} = (T - F) / V$$

pri čemu je:

NOCv - varijabilni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga izražen u kunama po m³,
 T - kako je definirano u članku 3. stavku 1. ove Uredbe,
 V - kako je definirano u članku 3. stavku 1. ove Uredbe i
 F - planirani godišnji iznos troškova iz stavka 2. ovoga članka.

Račun za vodne usluge

Članak 7.

Cijena vodne usluge zasebno se iskazuje u računu za vodne usluge za:

1. javnu vodoopskrbu,
2. skupljanje otpadnih voda i njihovo dovođenje do uređaja za pročišćavanje i
3. pročišćavanje otpadnih voda.

U računu za vodne usluge zasebno se iskazuje:

1. fiksni dio osnovne cijene vodnih usluga,
2. varijabilni dio osnovne cijene vodnih usluga i
3. cijena koju plaćaju socijalno ugroženi građani za količinu isporučene vode nužne za osnovne potrebe kućanstva.

Uz cijenu vodnih usluga u računu za vodne usluge zasebno se iskazuju i:

1. porez na dodanu vrijednost sukladno posebnom zakonu,
2. naknada za zaštitu voda kada je to uređeno Zakonom o financiranju vodnoga gospodarstva,
3. naknada za korištenje voda iz članka 95. stavka 2. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva do roka utvrđenoga tom odredbom i

4. naknada za razvoj ako je sukladno Zakonu o financiranju vodnoga gospodarstva uvedena odlukom jedinice lokalne samouprave ili jedinice područne (regionalne) samouprave.

Prijelazne i završne odredbe

Članak 8.

Isporučitelji vodnih usluga dužni su uskladiti odluke o cijeni vodnih usluga s odredbama ove Uredbe i početi izdavati račune usklađene s odredbama ove Uredbe u roku od 6 mjeseci od njenog stupanja na snagu.

Članak 9.

Ova Uredba stupa na snagu osmog dana od dana objave u "Narodnim novinama".

KLASA:
URBROJ:
Zagreb,

Predsjednica:
Jadranka Kosor dipl.iur.

OBRAZLOŽENJE PRIJEDLOGA UREDBE O NAJNIŽOJ OSNOVNOJ CIJENI VODNIH USLUGA I VRSTI TROŠKOVA KOJE CIJENA VODNIH USLUGA POKRIVA

Uredbu o najnižoj osnovnoj cijeni vodnih usluga i vrsti troškova koje cijena vodnih usluga pokriva (u daljnjem tekstu: Uredba) donosi Vlada Republike Hrvatske na prijedlog Vijeća za vodne usluge temeljem članka 206. stavka 7. Zakona o vodama („Narodne novine“, broj 153/09.).

Članovi Vijeća za vodne usluge (dalje u tekstu: Vijeće) imenovani su Odlukom Hrvatskog sabora Klasa:021-13/10-07/19 od 15. srpnja 2010., a dana 25. srpnja 2010. Vijeće je konstituirano i počelo s radom.

Ovaj Prijedlog uredbe izrađen je na temelju nacrtu koji je za Vijeće izradilo Ministarstvo regionalnog razvoja, šumarstva i vodnoga gospodarstva koje za Vijeće obavlja poslove stručne potpore sukladno članku 218. stavak 1. Zakona o vodama. U radu povjerenstva za izradu nacrtu pored službenika Ministarstva sudjelovali su i predstavnici Hrvatskih voda i Hrvatske grupacije vodovoda i kanalizacije pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Polazna osnova za izradu Prijedloga uredbe su:

- odredbe o načelu punoga povrata troškova od vodnih usluga i to: odrednica A7 Strategije upravljanja vodama („Narodne novine“, broj 91/08.), te odredbe članka 197. stavka 5. i 8. Zakona o vodama i članka 3. točka 4. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva („Narodne novine“, broj 153/09.),
- odredba o najnižoj cijeni vodnih usluga iz članka 206. stavak 2. Zakona o vodama i
- odrednica A8 Strategije upravljanja vodama o društvenoj ulozi Vijeća za vodne usluge, te odredba članka 206. stavak 7. Zakona o vodama o postupku donošenja ove Uredbe.

Odrednica A 7. Strategije upravljanja vodama uređuje: „Načelo punoga povrata troškova u okviru ekonomske cijene vode definirati tako da se jednim dijelom ostvaruje kroz ekonomsku cijenu vode na uslužnom području (cijene usluga, naknada za razvoj), a drugim dijelom kroz tu istu cijenu na državnom teritoriju (naknada za korištenje voda, naknada za zaštitu voda, naknada za uređenje voda).“

*Prema članku 197. stavak 5. Zakona o vodama: „Cijene vodnih usluga određuju se prema načelima punoga povrata troškova kako je utvrđeno zakonom kojim se uređuje financiranje vodnog gospodarstva, socijalne prihvatljivosti cijene vode i zaštite od monopola.“, a prema stavku 8: *Financiranje gradnje komunalnih vodnih uređuje se zakonom kojim se uređuje financiranje vodnoga gospodarstva.**

Odredba članka 4. točka 3. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva uređuje: „Voda ima svoju ekonomsku vrijednost koju čine izdaci potrebni radi osiguranja njezine dostupnosti i zaštite te radi izgradnje, upravljanja i održavanja vodnih sustava, i tu vrijednost cijena vode mora izraziti. Povrat tih izdataka osigurava se jednim dijelom plaćanjem cijena vodnih usluga na vodoopskrbnom području, aglomeraciji ili uslužnom području sukladno Zakonu o vodama te plaćanjem naknade za razvoj i naknade za priključenje, a drugim dijelom plaćanjem naknade za korištenje voda i naknade za zaštitu voda na području Republike Hrvatske (načelo punoga povrata troškova);“

Odredba članka 206. stavak 2. Zakona o vodama uređuje: „Cijena vodne usluge ne može biti niža od one određene propisom iz stavka 7. ovoga članka.“

Odrednica A8 Strategije upravljanja vodama određuje: „Uspostaviti neovisnog regulatora vodnih usluga u formi vijeća za vodne usluge. Osnovna zadaća regulatora bila bi osiguranje lokalne komponente cijene vode namijenjene upravljanju sustavom (cijene usluga) u smislu ostvarenja načela punoga povrata troškova održavanja na uslužnom području i socijalne prihvatljivosti cijene vode lokalnoj populaciji. Zadaća je regulatora arbitriranje između operatera i lokalnih vlasti, bilo da lokalne vlasti vode podcijenjenju tarifnu politiku cijene vode, bilo da operater predlaže precijenjene tarife. Tako bi se osigurala stručna ocjena zahtjeva za povećanjem cijena usluga.“

Članak 1.

Člankom 1. Prijedloga uredbe određuje se predmet uređivanja ovog podzakonskog akta, a to su: najniža cijena vodnih usluga i troškovi koje ista pokriva, kako je to propisano člankom 206. stavkom 7. Zakona o vodama.

Članak 2.

U ovom članku dane su definicije pojedinih izraza u smislu ove Uredbe, a koji se koriste kroz odredbe Prijedloga uredbe. Predlagatelj je mišljenja da je ove izraze potrebno definirati budući da isti nisu definirani Zakonom o vodama. Pojedine definicije su dane sukladno i u smislu Strategije upravljanja vodama i Zakona o vodama.

Pri definiranju „osnovne cijene vodnih usluga“ krenulo se od podjele tarife vodnih usluga javne vodoopskrbe na osnovnu i cijenu koju plaćaju socijalno ugroženi građani za količinu isporučene vode nužne za osnovne potrebe kućanstva (članak 206. stavak 3. Zakona o vodama), te je potonja cijena isključena iz definicije.

Iz definicije je isključena i vodna usluga čišćenja sabirnih i septičkih jama i to iz nekoliko razloga:

- ovu poddjelatnosti unutar javne odvodnje pružaju i javni operateri i privatni koncesionari,
- koncesionari ostvaruju cijenu ove usluge na koncesijskim natječajima, u koju uključuju sve troškove i dobit koncesionara,
- ne koristi se javna infrastruktura koja bi zahtijevala vođenje brige o punom povratu troškova, već specijalizirana teretna vozila,
- ocjena stanja sadržana u Strategiji upravljanja vodama, kao i podaci iz vodnokomunalnih djelatnosti, ne ukazuju da se u ovoj poddjelatnosti vodi potcjenjena tarifna politika koju bi najniža osnovna cijena imala spriječiti.

Najniža cijena vodnih usluga je ona cijena jedinice vodne usluge (m³) koja osigurava puni povrat troškova **redovnog odražavanja i upravljanja komunalnim vodnim građevinama**. Visina najniže osnovne cijene vodnih usluga ovisi o veličini, stanju i drugim faktorima koji utječu na funkcionalnost pojedinog vodnokomunalnog sustava, a posebice se to odnosi na stanje u isporučitelju vodne usluge (trgovačkom društvu ili ustanovi) koje tim sustavom upravlja (broj i struktura zaposlenih i sl.). Najniža osnovna cijena vodnih usluga ne pokriva troškove razvoja sustava, jer se razvoj sustava ima podmirivati iz prihoda koje propisuje Zakon o financiranju vodnoga gospodarstva (naknada za razvoj,

naknada za priključenje) na što upućuje i članak 197. stavak 8. Zakona o vodama. Najniža osnovna cijena osigurava samo normalno ekonomično upravljanje sustavom uključujući i njegovo redovno održavanje.

Predlagatelj se, pri razrješenju dvojbe da li propisati najnižu osnovnu cijenu u apsolutnom iznosu ili urediti mjerila za samostalno određivanje najniže osnovne cijene od strane isporučitelja vodnih usluga, uz suglasnost jedinica lokalne samouprave, oslonilo na ocjenu stanja u vodnokomunalnoj djelatnosti koju je jednim dijelom dala Strategija upravljanja vodama, a drugim dijelom potječe iz službenih podataka Ministarstva regionalnog razvoja, šumarstva i vodnoga gospodarstva:

- od 189 vodnokomunalnih društava većina njih obavlja više komunalnih djelatnosti (čak 6 i više) kao što je zbrinjavanje otpada, uređenje groblja, putovi i drugo;
- imovinsko-pravni odnosi na zemljištu na kojem su vodozahvati nisu riješeni pa u pitanje dolaze dodijeljene koncesije za javnu vodoopskrbu;
- vodnokomunalni sektor je prekomjerno usitnjen, tj. prema Planu provedbe vodnokomunalnih direktiva maksimalan broj vodoopskrbnih područja treba biti 68, a isporučitelja vodnih usluga je sada blizu 190, a svakim danom se traže registracije novih isporučitelja;
- posluje se uglavnom neracionalno, sustavi se godinama ne održavaju na odgovarajući način, gubici u vodoopskrbnoj mreži negdje dosežu i do 75 %;
- cijena vode je nedostatna za pokrivanje troškova koji nastaju održavanjem, a pogotovo ne pokrivaju troškove razvoja i zaštite vodnoga resursa;
- velika je razlika priključenosti na vodnokomunalne sustave po pojedinim vodoopskrbnim područjima (od 30-99 %);
- velika je razlika između prosječne priključenosti na sustave javne vodoopskrbe u odnosu na priključenost na sustave javne odvodnje (80 % : 43 %), a priključenost na sustave koji imaju uređaj odgovarajućeg stupnja pročišćavanja još je manji (28 %);
- veliki je broj „divljih“ sustava kojima nitko ne upravlja, ne plaćaju se javna davanja vezano uz zahvaćanje voda;
- velika je razlika prosječne cijene vode za domaćinstva u odnosu na cijenu za gospodarstvo (10,54 kn/ m³ : 19,36 kn/ m³);
- sve gubitke nastale zbog niske cijene vode za kategoriju potrošača „kućanstva“ (uključujući i socijalne slučajeve) pokrivaju se iz cijene vode za „gospodarstvo“.

Prema raspoloživim podacima cijena vode u Republici Hrvatskoj za kućanstva kreće se od 3,50 kn/m³ do 20,15 kn/m³. Tijekom zadnjih 5 godina cijena vode se povećala prosječno 33 % za kućanstva, a 42 % za gospodarstvo. Oko 65 % sredstava prikupljenih iz cijene vode pokriva troškove pružanja vodnih usluga odnosno obavljanja djelatnosti. Porast cijene vode uzrokovali su prvenstveno troškovi obavljanja djelatnosti odnosno pružanja vodnih usluga dok su javna davanja koja se iskazuju uz cijenu vodne usluge ostala na razinama iz proteklih godina.

Ovakav raspon cijena vode posljedica je velikog broja isporučitelja vodnih usluga i razlika u troškovima upravljanja između malih nerazvijenih sustava bez pročišćavanja otpadnih voda i velikih složenih sustava koji su postigli stupanj razvijenosti kako se to traži vodnokomunalnim direktivama uključujući i smanjivanje gubitaka u mreži na prihvatljiv nivo koji zapravo u RH još nije utvrđen. Do sada su strukturu cijene vode formirali sami isporučitelji vodnih usluga i njihovi udjeličari (jedinice lokalne/regionalne samouprave) po

svom nahođenju tako da je udio vodne usluge u cijeni vode iznosio između od 38 % do 65% ovisno o pojedinom području.

Imajući u vidu zatečeno stanje vodnocomunalnog sektora, a posebno navedeni raspon zatečenih cijena vode i unutar njih cijena vodnih usluga, predlagatelj je mišljenja da nije moguće propisati jedinstvenu najnižu cijenu vodnih usluga u apsolutnom iznosu za Republiku Hrvatsku, pogotovo ne za sve vodne usluge. Naime, najniža osnovna cijena bi se morala određivati u odnosu na najmanji vodnocomunalni sustav (najmanji po veličini mreže, broju priključaka, bez uređaja za kondicioniranje vode, bez uređaja za pročišćavanje vode, s najmanjom isporučenom količinom vode). Najniža osnovna cijena bi se dakle formirala tako da osigura povrat troškova objektivno najmanjeg ili subjektivno najmanjeg (najneambicioznijeg) sustava. Svi drugi vodnocomunalni sustavi bi izmakli zakonskoj obvezi da zasebno utvrđuju vlastite troškove i stave ih u ravnotežu sa svojim prihodima. Na taj način se ne bi postigla Zakonom propisana svrha a to je povrat stvarnih troškova na jednom sustavu (danas na vodoopskrbnom sustavu ili aglomeraciji, a sutra na uslužnom području).

Alternativni model bi bio da se razvrstaju svi isporučitelji vodnih usluga u 3-4 kategorije i za svaku zasebno utvrdi najniža cijena pojedine vodne usluge u apsolutnom iznosu, sve dok se ne provede reforma vodnocomunalnoga sustava i okrupne isporučitelji vodnih usluga a. Naime, za navedeno bilo bi potrebno izvršiti višegodišnje praćenje ekonomičnosti poslovanja svih isporučitelja vodnih usluga prema zadanim kriterijima i nakon usporedbe i analize dobivenih rezultata definirati najniže osnovne cijene u apsolutnim iznosima. Međutim i taj model se zasniva na najmanjem isporučitelju vodnih usluga unutar kategorije, pa ni on ne rješava pitanje provedbe zakonskoga načela punoga povrata troškova sustava koji žele biti ambiciozniji ili objektivno imaju veći razvoj. Posebno se ističe da takva istraživanja u Republici Hrvatskoj nikada nisu izvršena (osim sporadično kad je neki isporučitelj to obavljao za svoje potrebe), te bi određivanje najniže osnovne cijene vodne usluge, s razine središnje države, predstavljalo improvizaciju.

Prema ocijeni predlagatelja jedino individualni pristup pri određivanju najniže osnovne cijene vodne usluge tj. stavljanja troškova i prihoda u ravnotežu unutar jednog isporučitelja vodne usluge, može ostvariti svrhu zakonskoga načela „punoga povrata troškova“. Individualni pristup, pak može se ostvariti samo određivanjem mjerila za određivanje najniže osnovne cijene.

Članak 3.

U stavku 1. dan je izraz za izračun najniže osnovne cijene vodnih usluga. U osnovi se taj izračun svodi na to da se navedena cijena za tekuću godinu poslovanja određuje tako da se planirani iznos priznatih godišnjih troškova pružanja vodnih usluga podijeli s planiranim količinama isporuke vodnih usluga koje po kvaliteti odgovaraju standardu utvrđenom Općim i tehničkim uvjetima isporuke vodnih usluga. To znači da isporučitelj vodnih usluga mora dokazati na temelju izrađenog plana budućih godišnjih priznatih troškova iz članka 5. ove Uredbe i planiranog opsega isporuke vodnih usluga u m³ da je visina cijene koju predlaže potrebna za ekonomično upravljanje sustavom.

Stavak 2. određuje da ako se isporučitelj vodnih usluga odluči za različitu tarifu za različite kategorije obveznika, njihov ponderirani zbroj (tarifa pomnožena sa isporučenom količinom) mora davati najnižu osnovnu cijenu.

Predlagatelj se nije opredijelio da normira doseg načela: „Vodne usluge se pružaju pod nediskriminacijskim uvjetima (...)“ iz članka 197. stavak 1. Zakona o vodama. U tom smislu nije niti predložio zabranu različitih tarifa za „kućanstva“ i „gospodarstvo“ ili druge kategorije obveznika. Zakonodavstvo EU o različitim tarifama nema pojedinačnih odredbi. Praksa zemalja EU je različita, najveći dio njih ima jedinstvene tarife za gospodarstvo i kućanstva, dio njih ima različite tarife. U Republici Hrvatskoj gospodarstvo u prosjeku plaća skoro dvostruko veću cijenu vode od kućanstava. Uočena je i praksa da pojedini gospodarski subjekti, sada već u značajnijem broju, traže alternativne izvore vode u odnosu na javne sustave (vlastiti vodozahvati, vlastiti zdenci). Predlagatelj je mišljenja da bi se u Hrvatskoj kao zemlji bogatoj vodom trebalo stimulirati potrošnju vode iz javnih sustava, a opet uvažavajući okolnost da zalihe vode nisu neiscrpne, destimulirati traženje vlastitih izvora vode za gospodarstvo. U tom smislu predlagatelj je svjestan da će se kroz određeno vremensko razdoblje sa stajališta vodne politike bilo potrebno postupno ujednačiti tarife za kućanstva i gospodarstvo, ali smatra da bi se trenutačnom zabranom dvije tarife poremetila socijalna ravnoteža koja je uspostavljena nekoliko decenija.

Predlagatelj svakako smatra da bi plaćanje različitih tarifa za strane i domaće državljane, rezidentne i nerezidente bilo diskriminirajuće, te da bi značilo povredu zakonskog načela.

Članak 4.

U članku 4. određuju se troškovi koji se smatraju stvarnim troškovima isporuke vodnih usluga. U okvir tih troškova ulaze i tzv. fiksni troškovi sustava iz članka 6. stavak 2. Prijedloga Uredbe. Sve što je izvan toga ne smatra se troškom poslovanja i ne može ući u izračun najniže cijene vodnih usluga.

Članak 5.

Predlagatelj smatra da nije opravdano da se kod svake i najmanje promjene u vrijednosti parametara i varijabli koje utječu na cijenu vodne usluge takva promjena i omogući. U tom smislu dopušteno je da se najniža osnovna cijena vodnih usluga promijeni ukoliko je ukupno povećanje ili smanjenje troškova iz članka 4. ove Uredbe odnosno povećanje ili smanjenje količine vodne usluge veće od 5 % godišnje. Smatra se da je navedeni postotak teret koji isporučitelji mogu podnijeti iz unutarnjih rezervi.

Članak 6.

Odredba članka 6. propisuje da osnovna cijena vodnih usluga ima fiksni i varijabilni dio.

Fiksni dio cijene pokriva troškove koji ne ovise o količini isporuke vodnih usluga, a koji postoje bez obzira na to da li korisnici troše vodu iz sustava ili ne. Isto vrijedi za sustave javne odvodnje. Postoje dijelovi sustava koji u određenom razdoblju uopće nemaju isporuke jer korisnika nema i jedno vrijeme ne preuzima vodne usluge. Međutim, troškovi na tom dijelu sustava postoje, iako su smanjeni. To praktično znači da korisnik koji sklopi ugovor o isporuci vodnih usluga mora plaćati fiksni dio cijene vodne usluge iako zbog nekog razloga ne preuzima vodnu uslugu. Ovdje se radi o ugovornom odnosu u kojem obje strane imaju obveze jedna prema drugoj jedna da isporučuje uslugu, a druga da preuzima uslugu. Ukoliko korisnik želi trajno ili na dulje vremensko razdoblje otkazati

ugovor o isporuci isto može učiniti u skladu s ugovorom i tada ne plaća niti fiksni trošak. Za ponovno priključenje plaća troškove priključenja. Fiksni troškovi su taksativno pobrojani.

U stavku 4. uređeno je da: „Fiksni dio osnovne cijene vodnih usluga ne može biti veći od fiksnog dijela najniže osnovne cijene vodnih usluga.“. Dakle, osnovna cijena vodnih usluga može biti veća od najniže osnovne cijene vodnih usluga, osim fiksnoga dijela koji može biti samo u iznosu potrebnom da se pokrije fiksni trošak sustava.

Varijabilni dio osnovne cijene vodne usluge ovisi o količini isporuke vodnih usluga. To je dio cijene koji se dobije kada se od priznatih planiranih godišnjih troškova poslovanja oduzme iznos fiksnoga troška i podijeli sa planiranim količinama isporuke vodnih usluga.

Cijenu vodnih usluga čini zbroj fiksnog i varijabilnog dijela cijene.

Članak 7.

U svrhu osiguranja načela transparentnosti i zaštite potrošača, kao i cilju olakšanja provedbe nadzora nad zakonitošću određivanja cijena vodnih usluga ovim je člankom uređeno zasebno iskazivanje na računima za vodne usluge. Ovo je minimum elemenata koji takav račun mora sadržavati.

Zasebno se iskazuju:

- sastavnice cijene u odnosu na vrste troškova,
- javna davanja koja se naplaćuju uz cijenu i
- cijene za pojedine vrste vodnih usluga.

Osobito bitnim smatramo iskazivanje javnih davanja uz vodne usluge, jer su u praksi uočeni pokušaji da se dio javnih davanja (npr. naknada za razvoj, bivši iznos za financiranje gradnje iz članka 20. stavak 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu), nekoliko godina nakon uvođenja pokušava prikriti u cijeni vodne usluge i potrošiti za troškove održavanja sustava, umjesto na troškove gradnje.

Članci 8 i 9.

Ovim se člancima uređuje prijelazna odredba i stupanje Uredbe na snagu.

Razdoblje od 6 mjeseci po stupanju Uredbe na snagu ocjenjujemo kao ni predugo, ni prekratko da bi se uskladilo postupanje s odredbama ove Uredbe, u pogledu donošenja novih odluka o cijeni vodnih usluga i početkom izdavanja računa usklađenih s odredbama ove Uredbe.